

Side var sket Henvendelse til mig eller Regeringen angaaende den saakaldte Valutaregulering, under Paavisning af de Farer for vort økonomiske Samfund, som man kunde befrygte, hvis man ikke skred ind eller ikke paa nogen Maade søgte at begrænse den store Vareindførsel, f. Eks. ved en Regulering af den fremmede Valuta. Denne Forespørgsel skal jeg besvare derhen, at der hverken til mig eller til de øvrige Medlemmer af Regeringen er sket nogen saadan Henvendelse. Jeg selv imidlertid, der straks ved min Tiltrædelse som Handelsminister var paa det rene med, at et af de første store Spørgsmaal, som jeg i min Egenskab af Minister og som født Formand for Fællesraadet vilde blive stillet overfor, var det Spørgsmaal, om man fra Lovgivningsmagtens Side skulde træffe Foranstaltninger til Indgreb i den frie Handelsomsætning med Udlandet for derved at søge at hindre den fortsatte Depreciering af den danske Krone, har haft en rent orienterende Drøftelse af Situationen med Fællesraadets Arbejdsudvalg, det saakaldte Timandsraad, ligesom jeg naturligvis ogsaa har haft en Række Samtaler med ledende Personligheder indenfor Erhvervene og Bankerne. Jeg skal endvidere i Anledning af Forespørgselen erklære, at jeg ikke agter paa ny at fremsætte det i det forrige Folketing fremsatte Forslag om midlertidig Lov om Vareindførsel. Skulde der imidlertid fra Erhvervenes eller anden Side gennem Fællesudvalget fremkomme Ønsker eller Forslag om en Regulering under væsentlig andre Former end dem, der fandt deres Udtryk i det tidligere Forslag, er Regeringen villig til paany at overveje Spørgsmaalet.

Jensen-Sønderup: Maatte jeg begynde med at gøre opmærksom paa, at naar man vil drage en Sammenligning mellem de Udtalelser, som Ministeriets Medlemmer nu er fremkommet med — og som jeg straks vil udtale min Tilfredshed med og min Tak for —, sammenligne den Aabenhed, hvormed de har svaret paa alt, hvad der er blevet spurgt om, forsaavidt der kan svares paa det, og har fremlagt, hvad der kan fremlægges, med det, som vi, der har siddet her i Tinget de senere Aar, har været vante til at høre fra Ministeriet Zahles Medlemmer, saa ser man straks Forskellen mellem en Regering, der staar frit, selvstændigt, uafhængigt, og en Regering, der altid har skullet føle sig for hos det Parti, der leverede den Beg, som klistrede den til Taburetterne.

Jeg glæder mig over de Oplysninger, som den højtærede Statsminister gav os, baade med Hensyn til det nuværende Ministeriums Stilling til det sønderjydske Spørgsmaal og ogsaa om det tidligere Ministeriums Stilling. Jeg vil gerne straks sige, at vi fra Venstres Side er taknemmelige for, at Ministeriet straks, da det tiltraadte, handlede paa den Maade, som der ene kunde handles, nemlig ved at rette en Henvendelse til vor Gesandt i Paris og ved at sende Professor Vinding Kruse til Paris. Vi er enige i, at det paa dette Tidspunkt var det eneste, der kunde gøres, men ogsaa det, der burde gøres, og det er i fuld Overensstemmelse med det, jeg sagde i Gaar, og det, som vi sagde forud for og under Valget: at vi ikke har nogen Berettigelse til og heller ikke har haft noget Ønske om at stille noget Krav med Hensyn til, hvor Grænsen skal drages, men at det er vor Opfattelse, at vi havde Pligt til at gøre, hvad der kunde gøres, for at støtte de Danske, der ikke kommer tilbage til Danmark, enten det nu maatte ske gennem Internationalisering eller paa anden Maade.

Jeg vil gerne tilføje, at jeg finder, det er meget mærkelige Ting, Ministeriet Zahle, efter hvad vi nu har faaet oplyst, tillod sig i Retning af Henvendelser ikke alene til vor Gesandt i Paris, men ogsaa til vore øvrige Gesandter, telegrafiske Henvendelser, som blev foretaget 6 Dage efter, at Afstemningen i 2den Zone havde fundet Sted, og 8 Dage efter, at alle Medlemmer af dette Ting — ogsaa det radikale Ministeriums Medlemmer, forsaavidt de var Medlemmer af dette Ting — havde stemt for Udtalelsen af 12. Marts, som dog under alle Omstændigheder maa erkendes at indeholde dette, at efter at Afstemningen var sket, maatte vi afvente, hvad der blev foretaget fra den internationale Kommissions Side. Dette har Ministeriet Zahle altsaa ikke kunnet. Det har ment, at saa snart Afstemningen var foretaget, burde det gøre, hvad der kunde gøres, for at der blev truffet en Afgørelse, som det maatte vide ikke var efter det Ønske, som en stor Del af dette Tings Medlemmer — og ogsaa, som vi nu ved, et Flertal af Vælgerne — nærrede.

Maa jeg dernæst, foranlediget ved de Udtalelser, der er fremkommet fra de øvrige Ministre, sige, at Venstre med overordentlig stor Tilfredshed erfarer, at man i Indenrigsministeriet er betænkt paa at lægge over til de andre Ministerier, specielt da til Landbrugsministeriet, de Sager, som